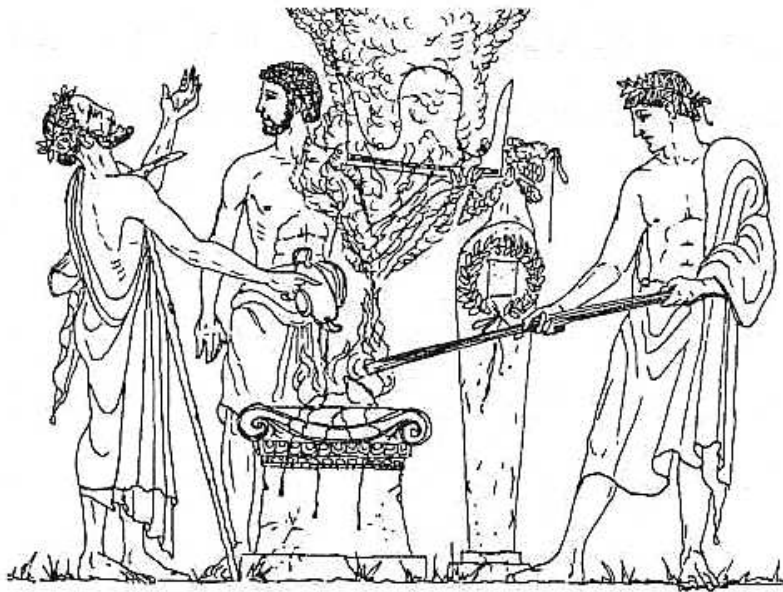

Capítol VIII

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΣΤΥ (β)

Ὁ Δικαιοπόλις σπονδὴν
ποιούμενος τὸν Δία εὐχεται
σῶζειν πάντας.

Τῇ οὖν ὑστεραία, ἐπεὶ πρῶτον ἡμέρᾳ
γίγνεται, ἐγείρεται ἡ Μυρρίνη καὶ τὸν
200 ἄνδρα ἐγείρει καί, «ἔπαυρε σεαυτόν, ὦ
ἄνερ,» φησὶν· «οὐ γὰρ δυνατόν ἐστὶν ἔτι
καθεύδειν· καιρὸς γάρ ἐστι πρὸς τὸ ἄστυ
πορεύεσθαι.» Ὁ οὖν ἀνὴρ ἐπαίρει ἑαυτόν·
καὶ πρῶτον μὲν τὸν Ξανθίαν καλεῖ καὶ
205 κελεύει αὐτὸν μὴ ἄργον εἶναι μηδὲ
πάυεσθαι ἐργαζόμενον. Ἐν δὲ τούτῳ ἡ
Μυρρίνη τὸν τε σῖτον φέρει καὶ τὸν τε
πάππον ἐγείρει καὶ τοὺς παῖδας. Ἐπειτα
δὲ ὁ Δικαιοπόλις εἰς τὴν αὐλὴν εἰσέρ-

Capitolo VIII

ὁ βωμός
(τοῦ βωμοῦ)

ὁ Ζεὺς (ὦ Ζεῦ, τὸν Δία,
τοῦ Διός, τῷ Δί)

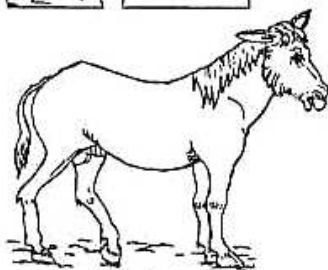

ὁ Δ. σπονδὴν
ποιεῖται

ἐξ-άγω

ὁ Δ. εὐχεται

ὁ ἡμίονος
(τοῦ ἡμιόνου)

μακρὰ ἐστίν

χεται καὶ τοῖς ἄλλοις ἡγεῖται πρὸς τὸν 210
βωμόν· σπονδὴν δὲ ποιούμενος τὸν Δία

εὐχεται σῶζειν πάντας πρὸς τὸ ἄστυ
πορευομένους. Τέλος δὲ τὸν ἡμίονον
ἐξάγει, ὁ δὲ πάππος ἀναβαίνει ἐπ' αὐτόν.
Οὕτως οὖν πορεύονται πρὸς τὸ ἄστυ. 215

Μακρὰ δ' ἐστίν ἡ ὁδὸς καὶ χαλεπή.
Δι' ὀλίγου δὲ κάμνει ἡ Μυρρίνη καὶ
βούλεται καθίζεσθαι· κάμνει δὲ καὶ ὁ
ἡμίονος καὶ οὐκ ἐθέλει προχωρεῖν.
Καθίζονται οὖν πρὸς τῇ ὁδῷ καὶ 220
ἀναπαύονται. Δι' ὀλίγου δ' ὁ Δικαιόπολις,
«καιρὸς ἐστὶ πορεύεσθαι,» φησὶν·
«θάρρει, γύναι· μακρὰ γὰρ ἡ ὁδὸς καὶ

ἀναπαύομαι

descans

Capítol VIII

χαλεπή τὸ πρῶτον, ἐπὴν δ'εἰς ἄκρον ἵκηται,
 225 ὥσπερ λέγει ὁ ποιητής, ῥαδίᾳ δὴ ἔπειτα
 γίνεται.»

Προχωροῦσιν οὖν ἀνὰ τὸ ὄρος καὶ ἐπεὶ
 εἰς ἄκρον ἀφικνουῦνται, τὰς Ἀθήνας
 ὁρῶσι κάτω κειμένᾳς. Ὁ δὲ Φίλιππος τὴν
 230 πόλιν θεώμενος, «ἰδού,» φησὶν, «ὡς καλὴ
 ἐστὶν ἡ πόλις. Ἄρ' ὁρᾶτε τὴν Ἀκρόπολιν;»
 Ἡ δὲ Μέλιττα· «Ὀρῶ δὴ. Ἄρ' ὁρᾶτε καὶ
 τὸν Παρθενῶνα; Ὡς καλὸς ἐστὶ καὶ
 μέγας.» Ὁ δὲ Φίλιππος· «Ἀλλὰ σπεῦδε,
 235 πάππα· καταβαίνομεν γὰρ πρὸς τὴν
 πόλιν.»

Ταχέως οὖν καταβαίνουσι καὶ εἰς τὰς
 πύλᾱς ἀφικόμενοι τὸν ἡμίονον προσάπ-
 τουσι δένδρῳ τινὶ καὶ εἰσέρχονται. Ἐν
 240 δὲ τῷ ἄστει πολλοὺς ἀνθρώπους ὁρῶσιν
 ἐν ταῖς ὁδοῖς βαδίζοντας· ἄνδρες γάρ,
 γυναῖκες, νεᾶνίαι, παῖδες, πολῖταί τε καὶ
 ξένοι σπεύδουσι πρὸς τὴν ἀγοράν. Ἡ οὖν
 Μυρρίνη, φοβουμένη ὑπὲρ τῶν παίδων,
 «ἐλθὲ δεῦρο, ὦ Φίλιππε,» φησὶν, «καὶ
 λαμβάνου τῆς χειρός. Σὺ δέ — Μέλιτταν
 λέγω — μὴ λειπέ με ἀλλ' ἔπου ἅμα ἐμοί·
 τοσοῦτοι γὰρ εἰσιν οἱ ἄνθρωποι ὥστε
 φοβοῦμαι ὑπὲρ σοῦ.»

ὑπὲρ (+ gen.) per

ἀφικόμενοι arribats
 βαδίζοντας que caminen

(Ἡσιόδου Ἔργα καὶ
 ἡμέραι, 290-292)

ὁ Παρθενῶν
 (τοῦ Παρθενῶνος)

Ἡ Μ., «ἐλθὲ δεῦρο, ὦ
 Φίλιππε,» φησὶν, «καὶ
 λαμβάνου τῆς χειρός.»

ἡ χεὶρ
 (τῆς χειρός)

ἐπὴν... ἵκηται quan arribis
 κάτω κειμένας que jeu baix

